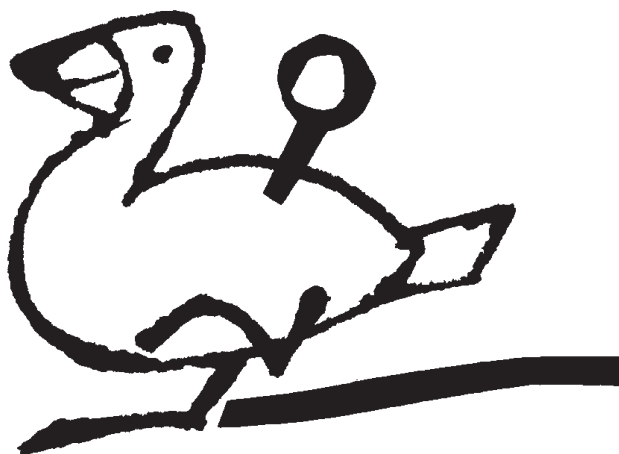

maar voelde ze zich op haar ongemak
en diezelfde dag nog trok ze de jurk uit.

Verbitterd keerde de molenaar
zich steeds meer af van zijn gezin.
Ik laat me de pret niet bederven, dacht hij.
Dan maar heerlijke dingen voor mezelf kopen.
Hij schuimde de jaarmarkten af,
bezocht rijke kooplui in de stad.
Dan kwam hij thuis met
een krat dure wijn, die hij niet eens lustte,
een zilveren zoutvaatje in de vorm van een naakte vrouw,
een gouden tandenstoker, een pauw,
bronzen kandelaren voor de kaarsen in de winter,
een met miniaturen verluchte bijbel
die hij niet kon lezen,
maar de prentjes vond hij mooi,
een molentje van dunne zwavelstokjes – kijk,
de wijkjes draaien in de wind! –
tinnen soldaatjes en ridders om veldslagen te spelen,
in zijn eentje,

een muts van hermelijn, versierd met kraanvogelveren,
een mechanische eend die over de tafel kon lopen
als je hem met een sleuteltje opwond,
een schaakbord met ivoren stukken
– een onbegrijpelijk spel
maar de figuurtjes vond hij mooi –
een badkuip van notenhout,
een jachtvogel – een heuse slechtvalk – niet om te jagen
maar omdat alleen hertogen en prinses
zo'n peperdure vogel hadden.
Hij bleef maar kopen, want als de bodem
van het geldkistje zichtbaar werd,
was het de volgende dag weer helemaal gevuld.
Maar hoe meer hij had, hoe kouder zijn hart werd.

Op zekere dag kwam hij thuis met een open tweespan,
getrokken door twee Arabische volbloeden,
om in de zomer door de velden te rijden.
Zijn dochter liet zich een keer
verleiden tot een ritje.
Ze genoot er in het begin duidelijk van,
maar haar vreugde verdampte langzaam
terwijl haar vader maar bleef praten en snoeven.
Waarom vraagt hij nooit hoe het met mij gaat
of hoe moeder zich voelt? dacht ze.
Waarom praat hij alleen maar over dingen,
nooit over gedachten en gevoelens en het leven?
'Dit is nog maar het begin!' riep haar vader,
die in zijn roes even het duivelspact vergat.
'Ik zoek voor jou minstens een baron
om mee te trouwen! Beloofd!'

Ik wil geen baron, dacht ze. Ik wil
een lieve, zorgzame vader, zoals vroeger.
Waar is zijn hart gebleven?

Voor wie veel geld heeft,
is er voor alles een oplossing,
behalve voor een koud hart.
Zijn vrouw sliep apart, onbereikbaar.
Goed, dan maar regelmatig naar de stad
aan de overkant van de rivier.
Malse meisjes van plezier genoeg die
voor een goudstuk door de knieën gingen!
En dan een hele herberg op een rondje trakteren!
En een bedelaar
een zilverstuk in de hand stoppen, ha!

Natuurlijk bracht zijn plotse welvaart
de tongen in het dorp in beweging.
Geroddel, speculaties en verdachtmakingen alom!
'Je hebt toch gehoord over de roversbende die
al enige tijd herenboeren en rijke reizigers overvalt?
Niemand kent hun leider.
Nou, ik heb wél een vermoeden...'
'Denk je? Daarvoor ziet hij er te sullig uit.'
'Nooit gehoord van een wolf in schaapskleren?'
'Misschien is zijn beroep van molenaar
maar een dekmantel. Misschien
is hij een alchemist en heeft hij gevonden
hoe je lood in goud kunt veranderen.'
'Nu je het zegt, ik vond soms
dat het nogal stonk rond zijn molen.'
'Omdat jij een scheet had gelaten, zeker? Ha ha.'
'Volgens mij is hij een bastaardzoon
van een of andere hoge piet en
heeft hij een forse erfenis gekregen.
Heb je zijn dochter laatst nog gezien?
Net een prinses, ondanks haar armoedige kleren.
Blauw bloed, wat ik je brom!'
'Blauw bloed? Ha ha! Weet je wat ik denk, hè?
Weet je wat ik denk? Dat hij zijn dochter
regelmatig naar de stad stuurt om
hoge heren te plezieren tegen een flinke prijs!
Zo'n machtig mooie meid!'
'Ja, met een flinke bussel hout voor de deur!'
'En de kont van een raspaard!'
'En een heel aaibaar poesje!'

Het einde van het derde jaar na
de ontmoeting in het bos naderde
en hing als een donkere wolk
boven de molen.

De molenaar staarde somber naar zijn luxueuze spullen
en in een depressieve bui
wong hij zijn slechtvalk de nek om,
sneed zijn muts met kraanvogelveren aan stukken
en sloeg met een hamer
zijn molentje van zwavelstokjes in diggelen.
Zijn dochter huiverde terwijl ze toekeek en
begreep steeds minder van de mensen en het leven.
Zijn vrouw bleef zwijgzaam en dacht na,
zo hard dat ze hoofdpijn kreeg.
Moest ze haar dochter vertellen
wat er ging gebeuren?
En was er echt geen enkel middel om
aan de duivel te ontsnappen?
Ze piekerde en piekerde,
vanaf het kraaien van de haan tot ze ging slapen,
terwijl ze kookte of wandelde,
terwijl ze op de wc zat of een appel at.
Als ze in bed lag, keek ze naar
de barsten in de balken of door het raam,
waarachter vogels voorbijvlogen,
waar de maan scheen,
onverschillig voor menselijk leed.
Ze piekerde zelfs in haar dromen.
En één dag vóór de komst van de duivel
nam ze een besluit. Ze haastte zich naar
de kruidenvrouw in de hut bij het bos.

De dorpingen noemden haar een heks,
maar dat was uit domheid want
ze hielp veel zieken met haar kruidenbrouwsels.
En bestond er niet zoiets als goedaardige 'witte' heksen?

De kruidenvrouw, gerimpeld als een te oud appeltje,
luisterde aandachtig, omarmde de molenaarsvrouw
en fluisterde in haar oor:

'Wie door de duivel belaagd wordt,
moet zich van top tot teen rein wassen en dan
met een krijtsteen een cirkel
om zich heen trekken en
midden in de cirkel gaan staan. Dan is
de duivel machteloos.

Maar onthoud goed:
niemand mag haar daarbij helpen,
anders werkt het niet.'

Met een zachte kus op beide wangen en
een hart dat minder woog
nam de molenaarsvrouw afscheid.

Die avond vertelde ze haar dochter
de verschrikkelijke waarheid.

Met tranen in de ogen keek ze toe hoe
haar dochter ineenkromp en kreunde:

'Mijn vader? Mijn eigen vader?
Ik heb hem nooit iets misdaan. Waarom?
Waarom toch?'

Toen vertelde haar moeder
wat ze moest doen.

De volgende ochtend kwam de duivel,
nu sober zwart gekleed.
Hij ziet er streng, ja meedogenloos uit,
en niet meer zo oud, dacht de molenaar.
De duivel likte over zijn lippen toen hij
naar het meisje keek,
dat als een standbeeld voor de molen stond.
De molenaar en diens vrouw gunde hij geen blik.
Hij liep grinnikend naar het meisje maar
deinsde opeens met een kreet terug.
'Ze heeft haar handen rein gewassen en
een magische cirkel om zich heen getrokken!
Ik ben machteloos!' schreeuwde hij
met vlammende ogen naar de molenaar.
'Zorg ervoor dat ze niet meer bij water kan komen.
Morgenochtend kom ik terug. Ik
houd jou persoonlijk verantwoordelijk, hoor je?

Anders moet jý de gevolgen dragen!
En hij verdween alsof hij door
een wervelwind de lucht in werd gezogen.
De doodsbange molenaar goot meteen
alle emmers met water leeg,
nam de ketting van de waterput weg
en borg die op in een kist met een sleutel,
die hij achter zijn fraaie gordel stak.
Hij sleurde zijn dochter naar haar kamer,
sloot haar op en stak ook die sleutel weg.
Zijn hart was doof
voor de smeebeden van zijn vrouw en
het gesnik van zijn dochter.

